

Kedves Testvérem!

„E világon nyomorúságtok léssen; de biztatok: én meggyőztem a világot.“ (Ján. 16, 33b.)

Hallod-e testvér az Ige biztatását? Hallod-e az Úr Jézus kijelentését!? Érzed, hogy aki mondja ma is él, s amit mond, az a ma, a jelen valósága, amivel biztat az pedig a jövő szent bizonyossága.

Lehet hát fenyegető a veszély; rettegtető, ijesztő a nyomorúság, kétség és aggodalomkeltő a kilátás, ha meghallod az Ige biztatását, ha megérted az Úr Jézus kijelentését; akkor megállsz mint kőszál, akkor lelkedben szelíd békességgel, csendes türelemmel tudod várni a fehér galambot, az új életet adó zöld békeágacskával.

Csodálatos hatalom és erő rejlik e szóban, melyet a Mester oly gyakran intézett az Ő keresőkörhöz: „Biztatok!”

Aki Ő benne bízik az tud igazán másokat megnyugtatni, megvigasztalni, megerősíteni, boldoggá tenni. Aki a Mesterben bízik megtudja szépíteni a saját életét, kellemessé tudja tenni a másokét is, mert nyugalma, csendessége, biztonságérzése, derűje mint napsugár beragyogja a környezetét is.

Te tudsz-e bízni Testvér?! Neked is és mindnyájunknak személyes üzenetül hangzik: „Biztatok, én meggyőztem a világot.“

Ezzel a bizakodással.

Mi biztunk, hogy az Úr Jézus, ki életre hívta intézményünket, most is velünk lesz, s nem hagy el bennünket a nyomorúság, a próba idején, de Ő meggyőzi újra a világot, s annak urát a Sátánt. Leküzd minden akadályt, s felsorakoztatja azokat az ifjakat, kiket kiválasztott és elhívott arra, hogy népfőiskolánk ez idei három hónapos tanfolyamának hallgatói legyenek.

És az Úr Jézus intett, szólított mindenkit, kit az úgy szolgálatába állítani jónak látott. Az elküldött toborzó levelekre, a volt népfőiskolások közül sokan válaszoltak, melyekben bizonyosságot tettek arról, hogy a népfőiskola munkája nyomán megindult új élet él, virágozik, sőt gyümölcsöket terem.

Egyik ifjú így ír: „Megszomorodott szívvel olvastam, hogy szeretett népfőiskolánkban, hol annyi szépet és jót tanultunk, most üresen állanak a padok. Az ifjúsági bibliaórán beszél-

tem a fiúkkal s végtelen nagy öröömre három fiú boldog lelkesedéssel jelentkezett, hogy a tanfolyamon részt vesz...“ Kettő el is jött!

Egy másik ifjú, aki most katona, pedig így ír: „Mi az oka annak, hogy kevés fiú jelentkezett az ezévi tanfolyamra? Nem a paraszt ifjúság hiánya, nem is a háborús helyzet viszontagsága, hanem mert még nagyon sokan nem ismerik a népfőiskola munkáját, nevelésének áldásait. Vagy ha ismerik, még nem érzik annak szükségét. Pedig az idő nekünk fog igazat adni. Csak azt a fát szokták a pajkos gyermekek követel megdobálni, amelyen gyümölcs van. A népfőiskolát is azért támadják, mert az egyház, a haza és az ifjúság üdvén munkálkodik, gyümölcsöt terem. A szolgálat, a mély hit mindig sok és súlyos szenvedéssel jár együtt. Ne feledjétek ifjú barátaim azt a dán mondást: Ifjú térj vissza Istenedhez, térj vissza népedhez! Szeresétek és olvassátok a bibliát. Én mint katona is olvasom és nagy erőforrásom mindenkor...“

Mi biztunk! Tudtuk, hogy imádságaink meghallgatásra találnak! Mikor elérkezett jan. 3-a, megérkezett nyolc fiú, két nap múlva kettő, majd másnap megint egy. Így tizenegyen vagyunk. A bányai kerületből hét, a dunántúliból kettő, a tiszaiából kettő.

Tizenegyen! Ha nem is nagy szám, de a karácsony előtti létszám megkétszereződött. Telve várakozással indultunk Isten nevében a munkánkra. És végezzük naponta fokozódó kedvvel, forrósodó szeretettel, s mindig több és több igyekezettel. Kérem kedves testvéreimet hordozzák imádságaikban munkánkat, hogy minden tantárgyon keresztül ifjaink közelebb juthassanak a Krisztushoz.

Január 4-én egy hízott sertés levágásával foglalatostokunk. Ez nagy segítség a mai élelmezési nehézségek közepette. Azért hálás köszönetet mondunk dr. Karsay Gyula testvérünknek, aki szíves adományával ezt lehetővé tette.

Január 19-én Budapestre tettünk kirándulást, az ifjúsági csendes hét egy napján vettünk részt, előadást hallgatva és a főváros nevezeteseit megtekintve.

Január 23-án vasárnap, népfőiskolás napot rendeztünk. Vendégül láttuk az orosházi népfőiskolás fiúkat. Délutáni előadások, megbeszélések tették felejthetetlenül áldottá és hasznossá együttlétünket.

Szeretetre szeretettel...

A szeretetnek megnyilvánulása karácsonyesténket is kedvessé és meleggé tette. Igaz, hogy csak két fiú maradt itt az ünnepekre; igaz, hogy csak a kis ádventi házacska tetejére illesztett kis fenyőgallyacska jelképezte a karácsonyfát, de mellette hangzott a drága karácsonyi örömhír, zengett a karácsonyi ének. Utána vídám szórakozást nyújtott Nótél Gyula kedves testvérünk karácsonyi ajándékkul küldött doboza, melyben a sakk, dominó és piff-puff játék figurái voltak. A szép ajándékért ezúton is köszönetet mondunk. Mátyás Simon Ferenc testvérünk „Magyarország kultúrtörékvései“ című könyvet, Domaniczky Irén tanárnő testvérünk pedig ujságokat, füzeteket, folyóiratokat küldött könyvtárunk részére. Mindkettőjüknek szíves ajándékaiért hálás köszönetünket fejezzük ki. Külön meg kell még emlékeznünk azon nemes cselekedetről, mellyel az ifjúság ügyét szolgálta a 67. sz. Deák-kuti cserkészcsapat Sopronból, amikor intézetünk céljaira 103.10 P-t küldött. A szolgálatnak, az áldozatvállalásnak, az egymás terhe hordozásának, az ifjúságnak az ifjúságért folytatott nagyszerű munkának példaadó megnyilvánulása, legyen tanítás mindnyájunk előtt, s legyen dicséretéül az adományozó csapat nemes parancsnokának és áldozatkész tagjainak.

Végül a testvéri közösség megerősítése és bensőségebbé tétele céljából írom őszinte szívvel a következőket. Körlevelünk megküldésével csak kötelességet vélünk teljesíteni, mert tájékoztatni akarjuk kedves Testvérünket arról a munkáról, melyet imádságaikkal, adományaikkal támogatni, hordozni és szeretni meg nem szűnnek. Ezért kopogtatunk minden hónapban kedves otthonaik ajtaján. Kérjük ne vegye ezt senki zaklatásnak, mint ahogy mi sem gondolunk a szeretet megfoghatkozására akkor ha egy-egy hónapban a mellékelt csekken adomány nem érkezik hozzánk.

Isten gazdag áldását kérjük minden testvérünkre, azon óhajtással, hogy e világ nyomorúsága, rettegtetése, aggodalma és kétsége között legyen mindnyájunk erőssége, nyugalma és békeessége az Úr Jézus drága üzenete: „Bízzatok! Én meggyőztem a világot...”

Nagytarcsa, 1944 február hó.

Hittestvéri szeretettel:

Tóth László
népfőiskolai igazgató.